(Br.) Nyhlbeck

FAMILJEN ANDERSSON

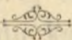
FÖRR OCH NU.

POEM

AF

J. TH. JACOBSSON.

(Eftertryck förbjudes.)

STOCKHOLM.
FÖRFATTARENS FÖRLAG.

Pris: 10 öre.

I.

Förr.

Jag förr i tiden nästan alltid hade
Uti min ficka några slantar qvar,
Till dess jag äfven dessa troget lade
På krogens disk, ty trogen kund jag var;

Så måste jag ånyo ut och streta,
För att i fickan åter få en slant,
Men om jag icke orkade arbeta
Så fick jag stundom ock ett rus mot pant.

Jag hade hört en röst af ett orakel,
Hvars eko spreds kring hela Sveriges land;
Den stundom tycktes vara blott spektakel
Men *smittade* och troddes ock ibland.

Förförisk ljöd den bland de leder djupa,
Att tvifla hörde ej till goda ton:
»Arbetare, om du kan duktigt supa,
Du skall på gamla dagar få pension.»

»Arbetare» jag var och kunde supa:
Beviset ständigt jag på näsan bar;
Jag tänkte då: »ja, om jag ock skall stupa
I denna strid, jag har pensionen qvar.

Så blef ock jag en länk i gyllne ringen
Och skydde *stundom* hvarje vanlig krog,
Men det som fanns i krogen skydde ingen,
Ej heller jag — nej hem jag krogen tog.

Jag hade ock en ring — förlofningsringen,
Som Hanna gaf mig i min lyckas tid —
Men den försvann, hvarthän det vet dock ingen
Om ej pantlånarn som bor här bredvid.

Snart blef jag mycket anspråkslös och ringa;
Jag sade: »gull ej annat är än mull;
Den fattige kan ej så högt sig svinga,
Han är förtryckt, det är de rikes skull.»

Så blef jag ond på grefvar och baroner,
Regering, styrelser af alla slag
Och bränvinsbolag, krögarepatroner,
Dock med ett enda litet undantag.

Jag sade: »den som skall pension mig gifva
Han är och blir min trogne bundsförvandt;
Den menskovännen vill jag trogen blifva;
Hans bref är tryckt, och allt som trycks är sannt.

Så går jag nöjd i trasig rock och vankar,
I stukad hatt och gamla sneda skor.
Vet ej af högmod, men då mina tankar
Till banken gå, då är jag rik och stor.

Man sagt att jag Goodtemplar borde blifva,
Men jag har läst, att »de ha 'intet mål»
Och att ej någon bör dertill sig gifva,
Som icke dricker mera än han tål.

Och jag är *måttlig*, har ej kunnat märka
Att måttet är för stort det minsta grand;
Ty se, mitt mått är gjordt af guttaperka
Och vexer med begäret efter hand.

Man sagt: »det kostar lika mycket pengar
Att bli Goodtemplar som att ta' en tår;
Och *frie män* behöfva ej bli drängar
Åt 'Öfversten' som dessa pengar får.

De granna banden och de blanka stjernor
Och kafferepen med musik och sång,
Man säger att det skadar svaga hjernor
Långt mer än punsch och bränvin mången gång.

Allt är blott *humbug*, utan all valuta;
Ett sätt att pengar ifrån folket dra.
Långt bättre då *den goda gåfvan* njuta»
Så talte rösten; — krögan ropte: *bra!*

Det var en morgon då jag hårdt fick slita,
Till följd af sista nattens dryckeslag.
Jag sade: »Hanna, gif mig en bit krita,
Ty jag skall räkna min pension i dag.»

Jag kritan tog och skref och skref och tänkte:
»Är det väl möjligt, summan re'n så stor;
Pensionens insats, som jag krögarn skänkte?»
Och i min själ en ljusets flamma for.

»Nu är det nog, den är för dyr, pensionen;
Jag har satt in min egendom, min kraft,
Familjens lycka, friden, religionen
Och allt hvad kärt och dyrbart här jag haft.

Jag skall en del dock ännu återvinna
Och finna trefnad i mitt ringa tjäll.
Jag vill mig ej ett ögonblick besinna:
Jag blir Goodtemplar än i denna qväll.»

II.

Nu.

Så sagt och gjordt: jag är nu en i hären;
Ej träl men stridsman för ett herrligt mål:
Att kämpa mot lasten och begären,
Med sanningen — ej med ett svärd af stål.

Jag redan funnit bästa sättet vara
Att spara sjelf och ge mig sjelf pension;
Åt krögarn har ej mer jag lust att spara,
Ty på hans löften jag förlorat tron.

Väl är det sannt att pengar gå och komma,
Och mången slant har jag måst gifva ut;
Ty dem jag fordom hade i min »lomma»,
De synas ha för alltid tagit slut.

Jag knappt en vecka fick Goodtemplar vara
Förrn jag fick ut med pengar, ett tu tre;
Ty »snål» jag blef, jag började att spara
Och köpte mig en präktig portmonnä.

Ännu en tid, och börsen ville spricka:
Jag måste ut att sedlar vexla få,
Och snart jag måste tvenne kronor skicka
För att en plånbok köpa mig också.

Och jag, som förr så trasig kunde vandra,
Ja, stundom ödmjukt kröp på fyra ock,
Jag skulle nu gå upprätt liksom andra
Och måste köpa både hatt och rock.

Då förr jag kunde utan klagan vanka
Med blott galoscher eller gamla skor;
Jag måste *sprätta* nu med stöflar blanka,
Ja tänk, hvad men'skans högfärd kan bli stor.

Från grannen fick jag igenlösa ringen,
Fast den blef dyr, den är nu dubbelt kär,
Och säkert är det vid vår gata ingen
Så glad och lycklig som min Hanna är.

Hon var, som jag, så anspråkslös i kläder
Och kunde knappt till kyrkan våga ut;
Men nu vi vandra ut i alla väder,
Och pojken med, ty han fått ny syrtut.

Hon är så fin uti den nya hatten,
Och kappan kostar kronor tjugosju,
Nu hviska grannar, barn, ja sjelfva katten:
Se, madam Andersson har blifvit fru!

Stockholm, O. L. Svanbäcks boktryckeri, 1884.